

„Gjaur pozna gjaura“, je siknil Gjuro med zobmi, pa hitro dodal:
„Ali poznaš tega človeka?“ pri teh besedah je kazal na Brtonclja.
Prišlecevo lice se je nagubalo v smešeče poteze, krog usten pa mu je zaigral poniževalen nasmeh.

Po kratkem odmoru odgovori popolnoma mirno in nekako dostojanstveno:

„Poznam ga; rojak je moj, pa nevreden, da ga tako imenujem.“

(Dalje prihodnjič.)

Molitev ob nevihti.

Čuj nas, silni Bog!
Gôri nad oblaki Ti domuješ,
Ti oblake vodiš, urejuješ . . .
Čuj nas, silni Bog!

Oh, ne pošlji nam
V borne hrame in na polja naša
Toče, žgočih strel v pohištva naša,
Oh, ne pošlji nam!

To vrši in vre
Tam v oblakih, v domu strel in toče! . . .
Toda kamor Bog premodri hoče,
Tja nevihta gre . . .

Mirno se smehljá
Zopet jasni nébes nad domovi
In drugje divjajo že vetrovi —
Boj je sred morjá . . .

Andr. Rapè.

V gaju.

Šumelo je listje
Skrivnostno po gaju
Kot pravilo bi si
Skrivnosti o maju.

Kot pravilo bi si
Spomine o cvetju,
Ki sladko dehtelo
Je v solnčnem poletju.

Kako so se žarki
Z vedrine prikrali,
Kakó so se v rosi
Srebrni kopali.

Kako pri studencu
Potočnice modre,
V vodici so hladni
Močile si kodre.

In šmarnice tihe,
Pobožne device,
Kako pod grmičem
Skrivale so lice.

Kako se nad njimi
Je roža smejala,
Ko deklica v košek
Je cvetom postlala.

Ni listje šumelo
Pravljice mi v gaju;
Le duša je moja
Sanjala o maju.

Le misli so njene
Tako šepetale,
O dnevih pomladnih,
O cvetju sanjale.

Ni listje šumelo
Usehlo po gaju,
Srce je ihtelo
Po zgubljenem raju.

Ljudmila Modičeva.

